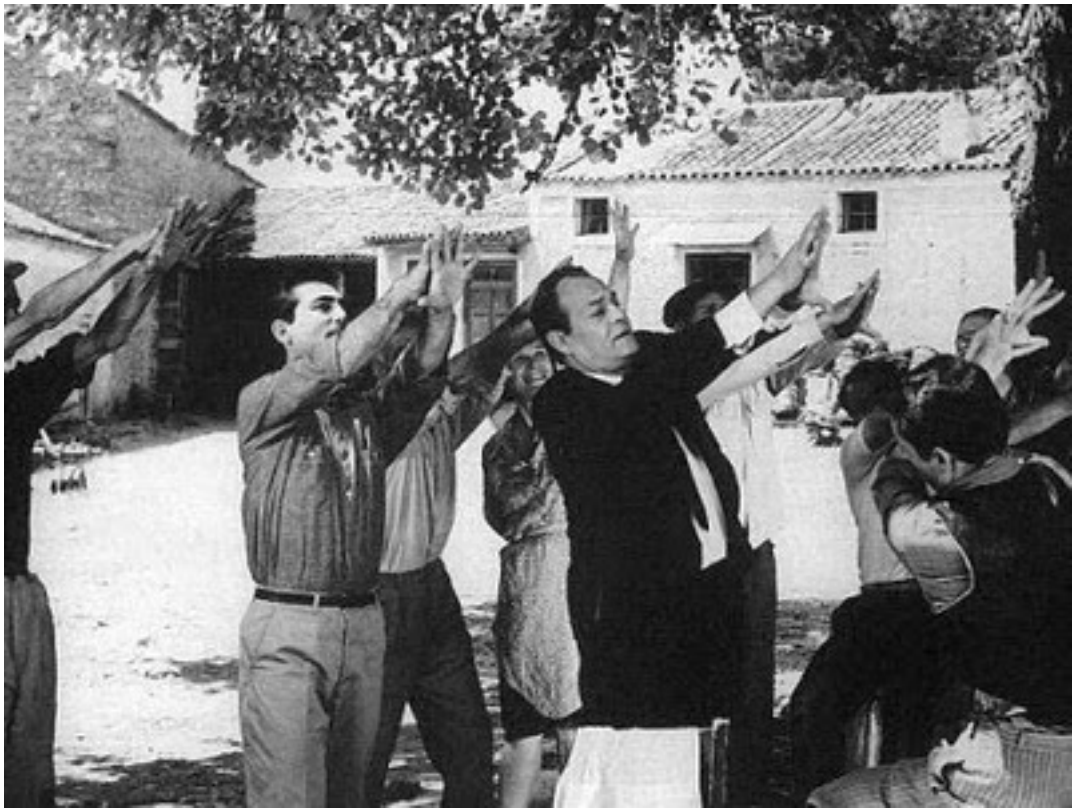

Από την πρώτη μέρα στην Πλατεία άρχισα να σκέφτομαι ότι η άμεση Δημοκρατία απαιτεί ιώβεια υπομονή. Ο χρόνος (16η προς 17η μέρα) σε συνδυασμό με την αδιάλειπτη παρουσία στην Πλατεία της Αγοράς στα Χανιά, αποδεικνύει ότι αυτή ήταν μια σωστή σκέψη.

Καταρχήν διώξαμε τους εκπρόσωπους των κομμάτων. Απόλυτα λογικό. Η σημερινή κυβέρνηση που θα γραφτεί στην ιστορία ως Πα.Σο.Κ. Ε.Π.Ε. (εταιρία περιορισμένης ευθύνης) είναι άδικη, ασυντόνιστη, αναποτελεσματική και δέσμια των διαφόρων συντεχνιακών συμφερόντων που συνιστούν την εκλογική της πελατεία. Είναι κατώτερη των περιστάσεων, όπως κατώτερο των περιστάσεων είναι και το σύνολο του κατεστημένου πολιτικού συστήματος, που έχει παρόμοια χαρακτηριστικά. Εξαιρέσεις μεμονωμένων προσώπων, όπου υπάρχουν, απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Μετά διώξαμε τους δημοσιογράφους. Είναι αστείο να αρνείσαι δημοσιότητα όταν σου παρέχεται δωρεάν, αλλά επειδή είμαστε Αγανακτισμένοι και με τα ΜΜΕ που σαν απόκοσμες βδέλλες απομυζούν, κάθε βράδυ στις οχτώ, τα υπολείμματα της ικμάδας μας, αυτή η πρόταση έστω κι ως συμβολική πράξη επίσης ακούστηκε λογική.

Ύστερα όμως, από τη μεγάλη φόρα που είχαμε πάρει, αρχίσαμε να γλιστράμε πάνω στη γλίτσα της ανοησίας. Διώξαμε τους φωτογράφους. Σε πια στιγμή της ιστορίας μετά την εφεύρεση της δαγεροτυπίας έλειψαν οι φωτογράφοι? Από την Κρονστάνδη στα 1921 ως την πτώση του τείχους του Βερολίνου και την πλατεία Ταχρίρ της Αιγύπτου έχομε φωτογραφίες. Από την Πλατεία Αγοράς στα Χανιά του 2011 δε θα έχομε, γιατί αυτό αποφασίσαμε ή τουλάχιστον σιωπήσαμε κι αφήσαμε έτσι να αποφασιστεί.

Μετά μας ενόχλησε η Ελληνική σημαία. Είναι η σημαία που επί Χούντας, όταν ήμουν μαθητής στο δημοτικό σχολείο, κάθε πρωί παρακολουθούσαμε νυσταγμένοι την έπαρσή της και κάθε απόγευμα, βαριεστημένοι παρατασσόμασταν για την υποστολή. Αλλά είναι και η σημαία που υψώθηκε στο φρούριο του Φιρκά το 1913, όταν η Κρήτη έγινε ελληνική. Ή αν θέλετε, γιατί τα προηγούμενα μπορεί να είναι ψιλά γράμματα για κάποιους νεώτερους, είναι η σημαία με την οποία είχαν τυλιχτεί οι Έλληνες ποδοσφαιριστές πανηγυρίζοντας μαζί με όλη την Ελλάδα το Euro του 2004.

Κι όταν ήρθαν την περασμένη Κυριακή καμιά εικοσαριά μαυροπουκαμισάδες από τον Αποκόρωνα με Ελληνικές σημαίες, έστω κι αν στην παρέα τους ήταν και κάποιοι ανεγκέφαλοι που αυτοαποκαλούνται Ελληναράδες ή Υπερπατριώτες ή δεν ξέρω πώς -κι ούτε μ' ενδιαφέρει- διακηρύξαμε με ουρλιαχτά μπαμπουίνων ότι δεν είμαστε Αγανακτισμένοι, αλλά ότι είμαστε ένας όχλος παρομοίου διανοητικού επιπέδου με αυτή τη θλιβερή μειοψηφία. Αντί να δώσουμε το λόγο στους φασίστες για να φανεί η γύμνια της σκέψης τους και να διασκεδάσουμε και λιγάκι, προτιμήσαμε να τρομάξομε με την «επαναστατικότητά» μας και με την «οργή» μας, τις άνεργες μανάδες που είχαν κατέβει μαζί με τα ανήλικα παιδιά τους να ενώσουν τις φωνές τους μαζί μας ενάντια στο ξεπούλημα που επιχειρεί η «Πα.Σο.Κ. Ε.Π.Ε.» και οι λοιποί συνεργάτες του κατεστημένου πολιτικού συστήματος. Στοιχηματίζω ότι κάποιοι τρίβανε τα χέρια τους από χαρά εκείνο το βράδυ.

Ό,τι έγινε, έγινε. Χθες ήμασταν πολύ λιγότεροι, και αύριο-μεθαύριο, εφόσον συνεχίσομε αυτό το βιολί, θα είμαστε ακόμα λιγότεροι, μέχρι να μεταφερθούμε -όσοι από μας αντέξομε να επιμένομε ότι η άμεση Δημοκρατία χρειάζεται την υπομονή μας- για να κάνομε τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας μας για το φτηνό ξεπούλημα, σε κανένα ευρύχωρο τεσσάρι διαμέρισμα με μεγάλες βεράντες. Εν τω μεταξύ η «Πα.Σο.Κ. Ε.Π.Ε.» και συνεργάτες, που ακριβώς εκεί ποντάρουν, θα κάνουν απερίσπαστα τις μπίζνες τους.

Υπάρχουν μεγάλα θέματα. Υπάρχει το θέμα του χρέους. Υπάρχει το θέμα του ελλείμματος.

Υπάρχει το θέμα της «καλλικρατειας» περιφέρειας που με σαθρά διαθέσιμα μέσα βουλιάζει σε ακόμα μεγαλύτερη παρακμή. Υπάρχει το θέμα του πάρτι σε όλες τις βαθμίδες της δημόσιας διοίκησης που συνεχίζεται απρόσκοπτα εις βάρος των μονίμων υποζυγίων που δεν έχουν ακόμα μείνει άνεργοι. Υπάρχουν πολλά θέματα που πρέπει να ιεραρχηθούν και να αρχίσουν να μετουσιώνονται σε συγκεκριμένες προτάσεις.

Σε προηγούμενο σχόλιό μου προσπαθούσα να εξηγήσω γιατί πρώτο μέλημα πρέπει να είναι η διαχείριση του ελλείμματος για να ακολουθήσει η διαπραγμάτευση του χρέους, αλλά αυτού του είδους οι αναλύσεις είναι δουλειά των οικονομολόγων κι εγώ δεν είμαι τέτοιος.

Προτιμώ να συζητήσουμε και να διατυπώσουμε συγκεκριμένες προτάσεις προς την «Πα.Σο.Κ. Ε.Π.Ε.» χωρίς επ'ουδενί λόγο να ζητάμε εκλογές προκειμένου να χαθεί κι άλλος χρόνος, κι άλλοι πόροι, ώστε να αποκτήσουμε τη «Ν.Δ. Ε.Ε.» (ετερόρρυθμο εταιρία) ή την «Οικουμενική Α.Ε.» (ανώνυμη εταιρία)

Δε θέλω να γίνει «κούρεμα» του χρέους, δε θέλω να με λένε «πτωχό», θέλω να πληρωθούν, αν το δικαιούνται, οι δανειστές μας με δίκαιη πληρωμή και θέλω να πληρωθούν από τη Goldman Sachs, τη HDW και τους λοιπούς. Και καθόλου δεν ξεχνάω όλους τους ντόπιους συνεργάτες τους, δοσίλογους και μιζαδόρους, αλλά αυτοί είναι η μαρίδα. Προέχει η ιεράρχηση των στόχων. Θυμάμαι ότι το πρώτο σκάνδαλο «Siemens» καταγράφτηκε στα πρακτικά της ελληνικής Βουλής του 1954. Θέλω να δω τους ομολογιούχους, είτε τράπεζες είναι αυτές είτε ασφαλιστικά ταμεία είτε ιδιώτες αποταμιευτές, να στρέφονται όχι κατά του ελληνικού δημοσίου αλλά να συνεργάζονται μαζί του κατά αυτών των υπερεθνικών πειρατών, στη βάση της νομοθεσίας περί αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επίσης θέλω να πονηρευτούν κι άλλοι λαοί από ένα ελληνικό παράδειγμα και ακόμα θέλω να σταματήσω να ζηλεύω τους Ισλανδούς που έκαναν δημοψήφισμα και είπαν «όχι».

Έχει ξεκινήσει μια πρωτοβουλία για τον λογιστικό έλεγχο του ελληνικού χρέους. Αυτή η προσπάθεια θα αποκτήσει νόημα μονάχα αν γίνει θεσμός. Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να γίνει θεσμός: Να μαζευτούν 500 χιλιάδες, ένα εκατομμύριο υπογραφές και να πάει κάποιος, δε με ενδιαφέρει ποιος, στη Βουλή ή στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και να του παραδώσει το ψήφισμα, απαιτώντας τη θεσμοθέτηση ενός λαϊκού αιτήματος για το λογιστικό έλεγχο του χρέους. Πριν από δεκαεπτά μέρες πίστευα ότι αυτό είναι σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Βλέποντας από την τηλεόραση τον κόσμο που μαζεύεται κάθε μέρα στην πλατεία Συντάγματος κι αλλού έχω αρχίσει να πιστεύω ότι ο στόχος δεν είναι ουτοπικός.

Έχουν μαζευτεί μόλις 40.000 υπογραφές. Απαιτούνται, λοιπόν, τουλάχιστον 460.000 υπογραφές ακόμα για να μπορέσουμε να απαιτήσουμε τη θεσμοθέτηση του λογιστικού έλεγχου. Μπορείτε να υπογράψετε ηλεκτρονικά κι εσείς στη διεύθυνση http://www.gopetition.com/petition/43171.html

Μπορείτε ακόμα, αν θέλετε, να το πείτε και στους φίλους και τους δικούς σας. Ας ανοίξομε και βιβλία υπογραφών σε κάθε πόλη, σε κάθε πλατεία, σε κάθε χωριό για εκείνους που δεν χρησιμοποιούν το διαδίκτυο. Ας πάμε και πόρτα-πόρτα, αν χρειαστεί. Συν Αθηνά και χείρα κίνει.

Εν τω μεταξύ:

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι το να υποθηκεύεις ή να πουλάς εθνική περιουσία είναι κάτι σαν εθνικό σπορ στη χώρα το αχόρταγων λωτοφάγων, την Ελλάδα. Αλλά όταν γονυπετής ετοιμάζεσαι να πουλήσεις κάτω από τις σημερινές συνθήκες της «αγοράς», τότε μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να χαρακτηριστεί αυτή η αγοραπωλησία: εθνική μειοδοσία.

Οι δανειστές ζητάνε εγγυήσεις για νέα δάνεια, κι αυτό –αν θέλομε να αφήσομε κατά μέρος την άσκοπη επαναστατική γυμναστική- είναι, υπό τις παρούσες συνθήκες, απόλυτα λογικό. Να τους εκχωρήσουμε, λοιπόν, τις απαιτήσεις μας από τις εκκρεμείς πολεμικές αποζημιώσεις και τις μελλοντικές αξιώσεις, όπως θα στοιχειοθετηθούν, απέναντι στους διάφορους που λυμαίνονται εδώ και δεκαετίες τις κρατικές προμήθειες, τα δημόσια νοσοκομεία, τις τηλεπικοινωνίες, τα δημόσια έργα. Και μετά, με ψυχραιμία, νηφαλιότητα και από μηδενική βάση, παράλληλα με το λογιστικό έλεγχο, να συζητήσομε πώς θα αυξηθούν τα έσοδα με την πάταξη –κατ' αρχήν- της μεγάλης φοροδιαφυγής και πώς θα μειωθούν τα έξοδα με την περιστολή της σπατάλης στο πάρτι του κρατικοδίαιτου παρασιτισμού και της διαφθοράς που συνεχίζεται απρόσκοπτα.

Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης
Χανιά 10-6-2011